

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 19. Ianvarii. Ad hæc CHristi D. de Nathanaele verba, Ecce vere
Israelita, in quo dolus non est? Veras virtutes magis times quàm amas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

tivum communicandi aliis Christi, ex triplici scilicet Capite, quod est attentè perpendendum.

Primo quidem agitur Christi Domini honor & gloria, qui eo magis agnoscitur & elucidatur. Deinde proximi salus & perfectio sic manifeste promovetur. Ac denique redundantia nostrum particulare bonum, cum præter dicta, hoc insuper sibi laborantibus promittat Sapientia, *Qui operantur in me, non peccabunt: & qui elucidant me, vitam æternam habebunt.*

Ecclesi. 24.

Sap. 7.

Hinc Sapientiam liberalis & profusus in sapientia sua communicanda, *Quam, inquit sine fictione didici, & sine invidia communico, & honestatem illius non abscondo; infinitus enim thesaurus est hominibus, quo qui usi sunt, partici-*

pes facti sunt amicitia Dei, propter disciplinam donò commendati. Nonne id verius de Christo dici posse? Cur non igitur tam libenter illum communicas? Latet profectò aliquid quod te retardat, & quod vix auderes agnoscere. Adcò probrosum est, & infandum. Aut te pudet, aut te tædet de JESU loqui, Res nimis vulgaris est, res nimis trita & obvia, res nimis gravis & importuna. Ecce unde avocaris, ecce unde obmutescis, ecce unde arguesis & confunderis te non Eum diligere, de quo sic pudet & tædet loqui.

Vide Feriam 4. infra Hebdomadam primam; Adventus, Feriam 5. infra Hebdomadam tertiam; nec non 31. Decembris, & alibi passim, Verbo *Christus, Zelus, Amor, Colloquia.*

DIE XIX. IANVARIJ.

NISI SIT DOMINICA.

AD HÆC CHRISTI DOMINI VERBA,
DE NATHANAËLE.

Ecce verè Israelita, in quo dolus non est. Ioan. I.

VERITAS PRACTICA.

Veras virtutes magis times, quàm amas.

RATIO EST, Quia vera virtutes ea sunt quæ divino potius quàm humano iudicio æstimantur. Sed has virtutes magis times, quàm amas. Ergo & veras virtutes; Quod cerè est non minus probrosum quàm damnosum.

I. PUNCTUM.

Ioan. I.

VIDIT Iesus Nathanael venientem ad se, & dicit de eo; *Ecce verè Israelita in quo dolus non est.* Dicit ei Nathanael, unde nosti? Respondit Iesus, & dixit ei, *præquam te Philippus vocaret, cum esses sub ficu, vidi te.* Respondit ei Nathanael, & ait: *Rabbi, tu es Filius Dei, tu es Rex Israël.*

Mirum certe quod ex prima hac notione quam de Christo Nathanael habuit, cognovit & professus est Ipsum esse Filium Dei, & Regem Israël: Sed magis mirum quod cum iste Nathanael multis esset ornatus virtutibus, hac unatamen præcipue commendatur à Domino, quod esset verus Israelita, sine dolo, & malitia: id est, vir simplex & minime malus. Adcòne magna virtus, Simplicitas, ut cum aliæ non deessent plurimæ

à quibus Vir præstantissimus, commendaretur, tamen ab illa una, prætermisissis cæteris, celebratur? Quis hominum in magna laude poneret, se simplicem dici & haberi? An velles sic de te sentirent & loquerentur homines? Nonne potius id timeres? nonne potius inde erubesceres, & quasi de illato doleres probro?

Sic plane est, sic apparentes & speciosas quasdam virtutes satis diligis, quia sic vulgò æstimantur, sed veras & solidas magis times, quàm diligas. Quod quàm sit verum & damnosum, ac proinde attentius expendendum si forte dubitas, demonstrabit hæc ratio.

Illæ sunt veræ virtutes & solidæ, quæ divino potius quàm humano æstimantur iudicio; Nonne est ita? Cum enim de virtutibus sicut de cæteris rebus diversa Dei sint, & hominum iudicia certe quantum Dei iudicium, iudicio prævalet omnium hominum, & Angelorum, tantum eas oportet esse certiores & veriores virtutes, quæ divino iudicio tales proferentur. *Mendaces quippe filij hominum in stateris, ut decipiant ipsi de veritate in id ipsum; At verò iudicia Domini vera, justificata in semetipsa. Cognovi Domine quia æquitas iudicia tua. Sic conformiter Sapiens, pondus & statera, iudicia Domini sunt. Nonne id agnoscis, nonne id facis?*

II. PUN-

II. PUNCTUM.

ATQVI has virtutes quæ divino magis estimantur iudicio quàm humano, magis times quàm diligas.

Hæc nempe sunt inter alias, *Abjectio sui, Tolerantia iniuriarum, Paupertas amor, Simplicitas, & humilitas cordis*. Non hæc virtutes humano iudicio aut nullæ sunt, aut valde abjectæ, & infimorum tantum hominum? Nimis enim verum illud Jobi: *Deridetur iusti simplicitas, lampas contempta apud cogitationes divitum.* Quod egregiè ad rem nostram sic interpretatur Sanctus Gregorius; *Huius mundi sapientia*, Id est virtus quæ estimatur à mundo, hæc est, *cor machinationibus regere, sensum verba velare, quæ falsa sunt, vera ostendere; quæ vera sunt, falsa demonstrare.* Hac nimirum prudentia usu divitibus scitur, hæc à pueris pretio discitur, hanc qui sciunt, ceteros despiciendo superbiunt; hanc qui nesciunt, subiecti & timidi in aliis mirantur. Et post pauca; *At contra sapientia iustorum est, nihil per ostensionem fingere, sensum verba aperire, vera ut sunt diligere, falsa deridere, bona gratis exhibere, mala libentius tolerare quàm facere, nullam iniuriam ultionem querere, pro veritate contumeliam, lucrum putare.* Sed hæc iustorum simplicitas deridetur, quia ab huius mundi sapientibus puritatis virtus, fatuas creditur. Omne enim quod innocenter agitur ab eis procul dubio stultum putatur, & quidquid in opere veritas approbat, carnali sapientia fatuum sonat. Quid namquæ stultus videtur mundo quam mentem verba ostendere, nil callidam machinatione simulare, nullas iniuriam contumeliam reddere, pro maledicentibus orare, pauperem querere, possessa relinquere, rapienti non resistere, percussenti maxillam, alteram præbere? Unde bonè huius mundi dilectoribus ille egregius sapiens dicit, *Abominations Aegyptiorum immolabimus Domino Deo nostro.* Oves quippe Aegyptij edere dedignantur, sed quod abominantur Aegyptij, hæc Israelitæ Deo offerunt: quia simplicitatem conscientiam quam iniusti qui que velut infimam abjectamque despicunt, hanc iusti in virtutis sacrificium vertunt, & excolentes rectè puritatem & mansuetudinem Deo immolant quam abominantes reprobi fatuitatem putant, qua nimirum iusti simplicitati breviter, sed sufficienter exprimitur, cum protinus subinfertur, lampas contempta apud cogitationes divitum. Videri possent quæ fustus pergit, sed hæc sufficiant ex quibus satis aperte patet, quænam sint illæ Virtutes quæ divino

magis estimantur iudicio quàm humano.

At verò, nonnè has virtutes magis times quam diligas? Nonnè magis times occasionem humilitatis & patientiæ exercendæ quàm illâ delecteris? Nonnè te aestimas miseriorem in paupertate, quàm beatum: & beatiorem in divitiis quàm miserum & infelicem? Deniquè nonnè magis times videri simplex & candidus, ne forte iridearis ab hominibus, quàm simplicitate & candore animi gaudas, quæ sunt virtutes à Domino maximè commendatæ? Diligis enim gloriam hominum magis quam gloriam Dei? Id est gloriam quæ ab hominibus venit, quàm quæ à Deo est. Quid hoc esse putas, nisi præferre iudicium hominis iudicio Dei; quasi homo de virtute melius sentiret, quàm ipse Deus! O intolerandam blasphemiam! Et tamen quæ ab omnibus universim toleratur!

Ioan. 12.

III. PUNCTUM.

ERGO veras Virtutes magis times, quàm amas; Nam dubitare non potes, quin eæ sint veræ virtutes quas Christus prædicat, licet mundus repugnet: Nequere verò latet quantum timeas imo & horreas illas à Christo prædicatas virtutes, & beatitudines? Quid proinde sequitur nisi te, veris & solidis repudiatis virtutibus, nescio quas apparentes & speciosas diligere quas mundus probat, & quas alioquin non diligeres, nisi

2. Tim. 3.

mundus probaret? *Habentes speciem quidem pietatis: virtutem autem eius abnegantes.* O quanta inde damna, quanta pericula! sic enim sic ut cum nullas veras virtutes habeas, hoc ipsum tamen ignores, quia virtutem te putas habere, cuius habes tantum speciem & simulachrum. Scio operatua, inquit Dominus, quia nomen habes quod vivas, & mortuus es: non enim invenio operam tuam plenam, coram Deo meo. Rursum quæ ibidem, *Quia dicitis, quod dives sum, & locupletatus, & nullius ego. Et nescis quia tu es miser, & miserabilis, & pauper, & cæcus & nudus.* Velle in hoc audire à Domino? Quid tibi tunc proderit exterior illa urbanitas, aut apparentia virtutum quam ex iudicio tantum assumis humano? Non enim qui seipsum commendat, aut qui ab humano commendatur deo, ille probatus est; sed quem Deus commendat. Et rectè sanctus Augustinus de eo qui humana magis quam divina spectet iudicia, *Hic licet laudetur ab hominibus, à te tamen vituperatur: Qui autem ab hominibus laudatur, vituperante te, non defendetur ab*

Apoc. 3.

1. Cor. 4.

2. Cor. 10.

In Medis.

Job. 12.

10. Mor. 27.

Exod. 8.

hominibus, iudicate te; nec liberatur, condemnante te. Nonne hoc ita modo sentis? At nonne te ipsa post contra senties, magis humana timendo iudicia ex vituperia, quam divina! gravius putando condemnari ab hominibus, quam à Deo

damnari! Respice ab hac infania, Et da locum *Ecclesi. 19.* timori Altissimi, quia omni sapientia timer Dei, & in illa timere Deum.

Vide infra Feriam 4. post Dominicam sextam Epiphaniæ & verbo *Iudicium. Virtutes dandum,*

DOMINICA II. POST EPIPHANIAM

NISI sit Septuagesima. Quæ aliquando, licet rarius, in hanc Dominicam incidit. Frequentius autem in sequentes; cum vero relictis aliis, Ipsi Septuagesimæ adherendum.

DE AQUA IN VINUM MUTATA, A CHRISTO DOMINO, AD NUPTIAS INVITATO:

Implete hydrias aqua. Ioan. 2.

VERITAS PRACTICA.

Si vis quod non habes, da quod habes,

SENSVS & RATIO est, quod cum Deus in omnibus suis operibus Misericordiam simul, & Iustitiam coniungat, si quid à Misericordia posimus, Iustitia non denegemus quod à nobis petit.

Sed divina Iustitia hoc à nobis petit, ut si quadam difficilius velimus qua non habemus, demus aliqua facilius, qua habemus.

Ergo si vii quod non habes, da quod habes. Aut certe inique agi contra Deum.

I. PUNCTUM.

Ioan. 2.

NUPTIÆ factæ sunt in Cana Galilee, & erat Mater Iesu ibi; Vocatus est autem & Iesus, & Discipuli eius ad Nuptias: Et deficiente vino, dicit Mater Iesu ad eum; vinum non habent, cum illa ministris, quodcumque dixerit vobis, facite; Dicit illis Iesus: implete hydrias aqua, & impleverunt eas ad usque ad summum, Quæ statim aqua in vinum optimum conversa est. Videri possunt, & considerari alia, quæ de hoc primo miraculo Christi referuntur ab Evangelista. Tum vero illud imprimis consideratione dignissimum, quod cum Dominus vellet indigentibus dare vinum, non alter Illud dederit, quam datâ prius ab eis aquâ. Cur ita porro? Nonne poterat vinum ex nihilo, aut ex aëre facere sine aqua? Aut nonne poterat si-

mul ipsam aquam & vinum facere; Cur illam sibi dari iussit, & in illas infundi hydrias, in quibus vinum merum erat facturus?

Ratio literalis est, ut sic miraculum vini facti, magis appareret, quando constaret omnibus nihil in vasis esse nisi aquam. Allegorica vero est quam refert sanctus Maximus, Novi nobis poculi prælibatum est sacramentum, Id est per illam aquæ conversationem in vinum, præsignificare voluit Dominus, sacramentalem conversionem vini in sanguinem suum: Vel ut ait, sanctus Augustinus, Fecit de aqua vinum Christus, cum aperuit sensum & exposuit scripturas; sic enim sapit quod non sapiebat. Anagogico item sensu, ad paratas in cælo delicias ex his paucis operibus nostris quæ per Gratiâ Dei facimus, referri potest.

Denique Tropologica, & Moralis expositio est, idcirco petitam & datam esse aquam, ad habendum vinum, ut intelligeremus sic à nobis ea peti à Domino quæ habemus, ut ab Eo impetremus quæ non habemus. Sic quando in deserto satiavit multitudinem jam triduo se sequentem, nec habentem quod manducaret: Non nisi ex datis sibi panibus, & pisciculis, eam satiavit; multiplicavit quidem panes, sed panes sibi datos, & non alios. Sic planè tecum ager, si sic cum Illo egeris; Da quod habes & quod petit à te Deus, si vis habere quod non habes & quod ab ipso petit.

Ratio quæ affertur eò magis certâ est, quo in ipsis Dei Attributis fundatur: Sunt autem duo attributa, Misericordia & Veritas seu Iustitia quæ in omnibus Dei operibus reperiantur, juxta illud